

• Kleine school verzet de bakens

Lans krijgt

Duizenden kinderen gaan niet naar school. De Lans in Brummen probeert thuiszitters in de wijde regio weer 'bij de les' te krijgen.

door Sandra Bouck
s.bouck@destentor.nl
BRUMMEN.

De Brummense school voor speciaal onderwijs de Lans verzet de bakens. Het kleine schooltje heeft een initiatief gelanceerd om zoveel mogelijk thuiszitters uit de wijde regio weer in de schoolbanken te krijgen. Komende maanden wordt geïnventariseerd hoeveel kinderen precies thuis zitten. Er is een meldpunt in het leven geroepen voor ouders, die vaak volstrekt wanhopig zijn.

Scholen worden gemobiliseerd en als het een beetje mee zit komt er in juni op De Lans voor schooldirecteuren, docenten en ouders een thuiszitterscongres. Liefst met staatssecretaris Sander Dekker van onderwijs en de nieuwe kindermobidsman, Margrite Kalverboer.

Zo althans staat het interim-directeur Vincent van Dam voor ogen. En hij gelooft er heilig in. „Deze groep, we hebben het over 8000 kinderen, wordt onvoldoende bediend. Het gaat gauw om 20

„Deze groep, 8000 kinderen, wordt onvoldoende bediend”

Vincent van Dam directeur a.i.

8000

In heel Nederland zitten achtduizend leerplichtige jongeren thuis. „Het gaat gauw om twintig vliegtuigen vol jongeren die met een onbekende eindbestemming vertrekken”, zegt interim-directeur van Lans, Vincent van Dam.

vliegtruigen vol jongeren die met een onbekende eindbestemming vertrekken.”

Overlevingsstrategie

Anderzijds is het offensief een overlevingsstrategie voor de school. De zorginstelling voor kinderen en jongeren met een verstandelijke beperking Michaelshoeve was jarenlang haar belangrijkste toeleverancier.

De Lans ligt pal naast het nu leegstaande gebouw van de Michaelshoeve aan de Zutphensestraat. Met het vertrek van de Michaelshoeve uit Brummen daalde het leerlingental drastisch. Ooit telde de Lans 110 leerlingen. Een poging eind 2014 tot een fusie met de Anne Flokstraschool in Zutphen, ook een school voor speciaal onderwijs, ging niet door omdat de Lans besloot zelfstandig verder te gaan. Op het dieptepunt in oktober 2015 waren er 39 leerlingen. Nu zijn het er 46 van wie er negen thuis zaten maar nu weer naar school gaan. En die stijgende lijn zet door, als het aan Van Dam ligt. Hij hoopt daartoe ouders uit een veel wijdere boog dan tot dusver aan de school te binden.

www.schooldelans.nl

• Meldpunt voor ouders van thuiszitters

kinderen weer naar school

• Van zijn elfde tot zijn vijftiende zat Robin de Bruin thuis. De Lans en andere begeleiders kregen hem weer naar school. Nu heeft Robin weer een doel: kok worden. foto Ronny te Wechel

‘Mijn moeder werd bang voor mij’

Twintig uur aan één stuk gamen. Alleen nog contact hebben met mede-spelers op internet. Gaandeweg steeds agressievere houding ontwikkelen naar zijn moeder die steeds minder grip op hem had. Vier jaar lang, van zijn 11e tot zijn 15e, zat Robin de Bruin thuis.

door Sandra Bouck
s.bouck@destentor.nl
EEFDE

„Mijn moeder werd bang voor mij. Ik werd steeds agressiever als ik mijn zin niet kreeg. Ging dingen stuk gooien.”
Robin de Bruin (18) uit Eefde is

een van de 8000 jongeren in Nederland die om wat voor reden dan ook niet naar school gaan. Robin raakte in een isolement en werd zo agressief dat zelfs zijn moeder bang voor hem werd.

De Lans, de vrije school voor speciaal (voortgezet) onderwijs in Brummen, en een grote groep begeleiders, kregen hem uiteindelijk achter zijn computer vandaan.

Hoe zijn situatie zo kon escaleren is lastig aan te geven. De omstandigheden in zijn ouderlijk huis in Zutphen hielpen zeker niet mee, met een alcoholische vader, die ook nog eens zijn moeder sloeg. Robin lijkt er vrij emotioneel onder als hij vertelt: „Ik werd zelf ook steeds agressiever als ik

mijn zin niet kreeg. Ging dingen stuk gooien. Mijn moeder werd bang voor mij.”

Naar school ging hij toen allang niet meer. Over zijn vorige school: „Ze waren aardig tegen iedereen maar tegen mij waren ze altijd heel streng”. Hij voelde zich onbegrepen, trok zich steeds meer terug en was alleen nog maar dwangmatig aan het gamen. „Ik gamede tot ik moe was. Soms van negen uur 's morgens tot half vijf 's nachts.”

De Lans nam Robin onder haar hoede. Maar bij de begeleiding zijn nog veel meer partijen betrokken. Hij woont sinds drie jaar in gezinshuis DrieLuik in Eefde; zijn vader ziet hij niet meer en gamen

doet hij niet meer. Die radicale verandering ging niet zonder slag of stoot. Interim-directeur Vincent van Dam van De Lans vertelt dat het normaliseren van de situatie in het extreemste geval net zo lang duurt als de tijd die iemand thuis zat.

Robin lukte het wel van begin af aan om alle dagen naar school te komen en leert daar nog elke dag bij. Van Dam: „Als hij nou een probleem heeft komt hij bij ons. Om erover te praten. Hij kreeg bijvoorbeeld eens problemen met een jongen die steeds 'kanker' zei. Daar werd Robin heel boos om omdat zijn moeder borstkanker heeft gehad.”

Robin heeft behalve zijn ge-

‘De vlucht in het spel is gestopt’

Bij de aanpak van de situatie rond Robin zijn heel veel meer partijen betrokken dan alleen de school, benadrukt Leo Stronks van gezinshuis DrieLuik in Eefde, tevens gezinshuisvader van Robin. Kinderen blijven kansloos als niet alle betrokken instanties en de mensen om hen heen hun stinkende best doen.

Stronks: „In de situatie van Robin was de driehoek: moeder, gezinshuis en zorginstelling Zozijn het belangrijkste. De basale waarde die aan het kind verstrekt werd, is het vertrouwen dat Robin kreeg in zichzelf. Via gamen ontwikkelde hij een onzichtbare identiteit, die haaks stond op zijn fysieke werkelijkheid, waar deze identiteit niet functioneerde en er in zekere zin geen identiteit meer was. We zijn er met elkaar, heel langzaam, in geslaagd de vlucht in het spel stop te zetten. Toen kon de verwerking van de excessen in zijn leven beginnen.”

drag inmiddels ook zijn kennis zodanig bijgespijkerd dat hij in mei examen kan doen. „En dat ga ik halen”, klinkt het vol overtuiging. Daarna wil hij op een school voor middelbaar beroepsopleiding verder met als uiteindelijk doel: kok worden. Sociaal gaat het ook beter. Zijn eenzijdige contactgenoten van het gamen zijn ingeruild voor zijn pleegbroer, door wie hij zich heel goed begrepen voelt. En hij heeft enkele schoolvrienden. Zijn energie kan hij kwijt op het voetbalveld bij AZC Zutphen waar hij bij de G-senioren speelt. En een vriendin? Hij lacht: „Die heb ik nog niet.” En waar sta je over tien jaar? „Ik hoop in een goed restaurant te werken.”